

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 27. svibnja 2026.

Analiza presude

Juričić protiv Hrvatske
zahtjev br. 58222/09

povreda čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje

***Povreda prava na kontradiktorni postupak
pred Ustavnim sudom jer nije dostavio dokumentaciju
na očitovanje podnositeljici /protivnoj stranci***

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u vijeću od sedam sudaca objavio je 26. srpnja 2011. presudu u predmetu podnositeljice koja je tvrdila da joj je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija) jer u postupku pred Ustavnim sudom nije održana javna i usmena rasprava, postupak nije bio kontradiktoran, te jer nije bilo poštovano načelo jednakosti stranaka u postupku.

Nakon što je Odbor za Ustav, Poslovnik i politički sustav Hrvatskog sabora 2008. godine objavio javni poziv za izbor troje sudaca Ustavnog suda, podnositeljica zahtjeva, sutkinja Upravnog suda, prijavila se kao kandidatkinja zajedno s još osamnaest kandidata. Saborski odbor u užu je izbor uvrstio četiri kandidata, među kojima i podnositeljicu zahtjeva. Na glasovanju u Hrvatskom saboru podnositeljica nije izabrana, dok su tri druga kandidata dobila potreban broj glasova i imenovana sucima Ustavnog suda. Podnositeljica je potom pred Upravnim sudom Republike Hrvatske pokrenula postupak radi zaštite ustavom zajamčenih prava, osporavajući izbor jedne od izabranih kandidatkinja, S.B. Tvrdila je da S.B. nije dokazala da ima zakonom propisanih najmanje petnaest godina profesionalnog iskustva potrebnih za izbor za suca Ustavnog suda. Smatrala je da joj je zbog toga povrijeđeno pravo na jednak pristup javnim službama i zapošljavanju te pravo na jednakost pred zakonom. Upravni sud je 15. listopada 2008. godine donio presudu kojom je usvojio njezin zahtjev, te je ukinuo odluku Sabora u dijelu koji se odnosio na izbor S.B. U presudi je utvrdio da iz dostavljene dokumentacije nije bilo moguće utvrditi ispunjava li S.B. zakonske uvjete za izbor te da je time podnositeljici povrijeđeno pravo na jednak pristup javnim službama i zaposlenju. Protiv te presude S.B. je podnijela ustavnu tužbu tvrdeći da je izbor sudaca Ustavnog suda prije svega političko pitanje te da Upravni sud nije bio ovlašten preispitivati procjenu Sabora o ispunjavanju uvjeta kandidata. Istodobno je zatražila da Ustavni sud izda privremenu mjeru kojom bi se odgodili učinci presude Upravnog suda. Ustavni sud je istoga dana izdao privremenu mjeru kojom je odgodio učinke presude Upravnog suda. Iako je bila objavljena u Narodnim novinama, odluka o privremenoj mjeri nikada nije dostavljena podnositeljici.

Ustavni sud je u postupku pribavio brojna stručna mišljenja pravnih stručnjaka i institucija, koja podnositeljici nisu odmah bila dostavljena. Dana 30. travnja 2009. godine Ustavni sud je na zatvorenoj sjednici, na koju podnositeljica nije bila pozvana, donio odluku kojom je ukinuo presudu Upravnog suda. Utvrdio je da izbor sudaca Ustavnog suda predstavlja hibridno, odnosno političko i pravno pitanje, te da Upravni sud može nadzirati zakonitost postupka i provjeravati ispunjavaju li kandidati formalne uvjete, ali ne može samostalno ponovno ocjenjivati dokaznu vrijednost dokumentacije kandidata jer time zadire u ustavne ovlasti Hrvatskog sabora. Ustavni sud je zaključio da je Upravni sud prekoračio granice svoje nadležnosti i povrijedio ustavna prava S.B. na rad, pravo na jednak pristup zaposlenju i pravo na jednakost pred zakonom, uslijed čega je ona ostala sutkinjom Ustavnog suda. Ustavni sud je odluku dostavio podnositeljici, zajedno s mišljenjima stručnjaka i informacijama koje je dobio tijekom postupka.

Europski sud je razmatrao prigovor podnositeljice da ustavnosudski postupak nije bio pošten (čl. 6. st 1. Konvencije) jer nije održana javna i usmena rasprava, te jer postupak nije bio kontradiktoran i nije bilo poštovano načelo jednakosti stranaka u postupku.

I) Jednakost stranaka i kontradiktorni postupak

Načelo ravnopravnosti stranaka, kao jedan od elemenata šireg pojma poštenog suđenja, podrazumijeva da svaka stranka mora dobiti razumnu priliku obrazložiti svoje argumente pod uvjetima koji je ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na njezinog protivnika ([*Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske*](#), br. 14448/88, st. 33., 27. listopada 1993.).

Europski sud je utvrdio kako je u predmetu podnositeljice nesporno sljedeće::

- Ustavni sud nije obavijestio podnositeljicu niti S.B. o stručnim mišljenjima uglednih pravnika i mišljenjima i informacijama koje je pribavio od raznih institucija prije nego je donio odluku,
- u postupku pred Ustavnim sudom podnositeljici su proslijeđeni svi podnesci S.B., te joj je dana prilika da se očituje na iste te podneske, što je podnositeljica i iskoristila.

Iz navedenog je Europski sud zaključio da u ovom predmetu nije došlo do povrede prava na jednakost stranaka.

Europski sud je potom ispitao pitanje poštovanja načela kontradiktornosti postupka, jednog od elemenata prava na pošteno suđenje. Pravo na kontradiktorni postupak podrazumijeva da stranke u kaznenom ili građanskom postupku moraju imati mogućnost predložiti bilo koji dokaz koji je potreban kako bi uspjele sa svojim zahtjevom. Štoviše, stranke moraju dobiti priliku da budu upoznate sa svim dokazima i očitovanjima dostavljenima sudu radi utjecaja na njegovu odluku te da imaju mogućnost dati primjedbe na takve materijale ([*Lobo Machado protiv Portugala*](#), br. 15764/89, st. 31., 20. veljače 1996.).

Ustavni sud je tijekom postupka pribavio brojna stručna mišljenja uglednih pravnika i različitih institucija kako bi razjasnio ključna pravna i činjenična pitanja predmeta, osobito pitanje profesionalnog iskustva kandidatkinje S.B. Ti dokumenti su očito bili pribavljeni radi utjecaja na odluku Ustavnog suda. U takvim okolnostima gdje je bilo od presudne važnosti dati podnositeljici mogućnost očitovanja, od Ustavnog suda se moglo očekivati da će se strogo pridržavati načela kontradiktornosti postupka. Unatoč tome, podnositeljica zahtjeva nije bila upoznata sa sadržajem te dokumentacije niti joj je omogućeno da se o njoj očituje prije

donošenja odluke Ustavnog suda od 30. travnja 2009. godine. Sporna dokumentacija joj je dostavljena tek nakon završetka postupka.

Europski sud je naglasio da se povjerenje stranaka u djelovanje pravosudnog sustava zasniva, *inter alia*, na znanju da imaju priliku izraziti svoje stajalište o svakom dokumentu u spisu ([Beer protiv Austrije](#), br. 30428/96, st. 18., 6. veljače 2001.). Stranke mogu imati legitimno očekivanje da ih se konzultira o tome traži li neki određeni dokument njihove primjedbe.

Slijedom navedenog, Ustavni sud je bio dužan omogućiti podnositeljici da se prije donošenja odluke očituje o pribavljenim mišljenjima i informacijama. Budući da podnositeljici ta mogućnost nije bila pružena, Europski sud je zaključio da u postupku pred Ustavnim sudom nije bilo poštovano pravo na kontradiktorni postupak te je utvrdio povredu članka 6. st. 1. Konvencije.

II) Javna rasprava

Javnost postupka pred sudbenim tijelima, pravo predviđeno čl. 6. st. 1. Konvencije, štiti stranke u postupku od provođenja pravde u tajnosti i bez kontrole javnosti. Navedeno pravo predstavlja jedno od sredstava kojim se može održati povjerenje u sudove, te činjenicom da provođenje pravde čini vidljivim, pridonosi ostvarenju cilja čl. 6. st. 1. Konvencije, a to je osigurati pošteno suđenje ([Axen protiv Njemačke](#), br. 8273/78, st. 25., 8. prosinca 1983.) Pravo na javnu raspravu u pravilu uključuje i pravo na usmenu raspravu ([Fischer protiv Austrije](#), br. 16922/90, st. 44., 26. travnja 1995.).

Europski sud je utvrdio da ni Upravni sud ni Ustavni sud nisu održali usmenu raspravu u predmetu podnositeljice. Međutim, naglasio je da se rasprava ne mora održati kad se stranka nedvosmisleno odrekne svog prava na nju, bilo to izričito ili prešutno.

U odnosu na postupak pred Upravnim sudom, istaknuo je da članak 34. Zakona o upravnim sporovima¹ propisuje kako Upravni sud u pravilu odlučuje na nejavnim sjednicama, dok se usmena rasprava održava samo iznimno. Istodobno, taj zakon daje strankama pravo da zatraže održavanje usmene rasprave ako smatraju da je ona potrebna za zaštitu njihovih prava i interesa. Polazeći od toga, Europski sud je smatrao da se od podnositeljice zahtjeva moglo razumno očekivati da sama zatraži održavanje usmene rasprave ako je smatrala da joj je ona važna za donošenje odluke u predmetu. Budući da podnositeljica pred Upravnim sudom nije zatražila održavanje usmene rasprave, Europski sud je zaključio da se tog prava nedvosmisleno odrekla.

U odnosu na postupak pred Ustavnim sudom, Europski sud je naveo da se u postupku pred takvim sudovima u pravilu ne traži održavanje rasprave jer oni, time što su ograničeni na ispitivanje ustavnih pitanja, ne povlače za sobom ocjenu činjeničnih, već pravnih pitanja ([Zippel protiv Njemačke](#) (odl.), br. 30470/96, 23. listopada 1997.). U konkretnom predmetu ključno pitanje odnosilo se na opseg ocjene ustavnosti odluka o imenovanju državnih dužnosnika, a osobito odluke Hrvatskog sabora o izboru sudaca Ustavnog suda. Iako je Ustavni sud zatražio određene informacije o profesionalnom iskustvu kandidatkinje S.B., u konačnici nije sam

---

¹ Zakon o upravnim sporovima („Službeni list Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije“, br. 4/1977 i „Narodne novine Republike Hrvatske“, br. 53/1991, 9/1992 i 77/1992)

utvrđivao ili preispitivao činjenice niti ponovno ocjenjivao dokaze, već je odlučivao isključivo o pravnim pitanjima i granicama nadležnosti Upravnog suda.

Europski sud je stoga zaključio da u okolnostima ovog predmeta čl. 6. st. 1. Konvencije nije zahtijevao održavanje javne i usmene rasprave pred Ustavnim sudom, osobito jer se podnositeljica odrekla prava na raspravu već u prvostupanjskom postupku, dok je viši sud pozvan ispitati ista pravna pitanja kao i prvostupanjski sud.

Zaključno, Europski sud je utvrdio da nije došlo do povrede čl. 6. st. 1. Konvencije zbog neodržavanja javne i usmene rasprave.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava